

Nakaz misyjny

Najstarsza Ewangelia spisana przez św. Marka kończy się nakazem misyjnym Jezusa: „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!

Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony”. /Mk 16, 15-16/

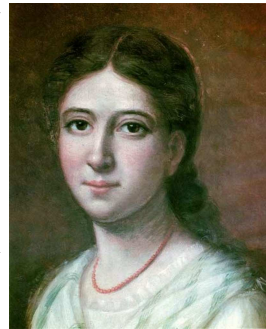
Odtąd tysiące misjonarzy całe swoje życie poświęciło głoszeniu Dobrej Nowiny, nie rzadko aż do przelania własnej krwi w męczeństwie. W drugiej połowie XX wieku m.in. w wyniku fałszywej interpretacji Soboru Watykańskiego II, który przypominał o możliwości zbawienia pogan, którzy bez własnej winy nie przyjęli nauki Ewangelii, nastąpiło wśród wielu katolików zobojętnienie na potrzebę działalności misyjnej. Rozprzestrzeniła się wręcz „dyktatura relatywizmu”, która wmawia ludziom, że należy pozwolić każdemu człowiekowi tworzyć swoją własną interpretację religii i moralności. Już dziś widzimy śmiertelne zagrożenie dla przyszłości całych narodów europejskich, które odrzuciły Ewangelię i układają swoje życie społeczne tak, jakby Bóg nie istniał.

Przed 20 laty św. Jana Paweł II w Kaliszu przestrzegaliśmy nas przed pokusą odrzucenia Boga z życia społecznego: „Wiele razy powtarzam - i jestem tego pewny - że największym niebezpieczeństwem zagrażającym pokojowi jest dzisiaj aborcja. Jeżeli matce wolno zabić własne dziecko, cóż może powstrzymać ciebie i mnie, byśmy się nawzajem nie pozabijali? [...] Ten cytat, to są słowa Matki Teresy z Kalkuty. Cieszę się, że Matka Teresa mogła przemówić w Kaliszu. [...] Z tego miejsca jeszcze raz powtarzam to, co powiedziałem w październiku ubiegłego roku: **naród, który zabija własne dzieci, jest narodem bez przyszłości**. Wiercie, że nie było mi łatwo to powiedzieć. Nie było mi łatwo powiedzieć to z myślą o moim narodzie, bo ja pragnę dla niego przyszłości, wspaniałej przyszłości.” /św. Jan Paweł II, 4.VI.1997/

Żywy Różaniec

Służebnica Boża Paulina Jaricot widząc wielką potrzebę wspierania działalności misyjnej Kościoła zainicjowała w 1819 r. wsparcie materialne dla misjonarzy, które okazało się tak owocne, że dało w 1822 r. początek Papieskiemu Dziełu Rozkrzewiania Wiary. W 1826 r. Paulina Jaricot stworzyła ruch Żywego Różańca, aby wspierać modlitwą misjonarzy. Myśląc o dalekich krajach misyjnych nie zapomniała o konieczności modlitwy w intencji własnej Ojczyzny bolejąc nad odchodzeniem od wiary wielu rodaków we Francji.

Proste, przejrzyste zasady organizacji wspólnot 15-osobowych (obecnie po wprowadzeniu tajemnic światła 20-osobowych) stworzyły ruch rozszerzający się szybko w całej Europie. Każdy z członków danej róży różańcowej zobowiązuje się do odmawiania i rozważania jednej tajemnicy Różańca w ciągu całego miesiąca, po czym następuje zmiana tajemnicy. Pogłębione rozmyślanie nad wybraną tajemnicą w ciągu całego miesiąca daje szansę zgłębiania jej treści i podejmowania wysiłku, aby owocem tej medytacji był mały krok w przemianie życia. W kolejnym miesiącu następna tajemnica różańcowa może stać się drogowskazem w pracy nad sobą. W ten sposób przez 15 (obecnie 20) miesięcy kolejne tajemnice różańcowe inspirują rozwój życia duchowego. Jednocześnie comiesięczne wspólne spotkania całej Róży mobilizują do pracy nad sobą.

W ten sposób Paulina Jaricot połączyła ze sobą pracę nad własną świętością i zaangażowaniem na rzecz odnowy życia we własnej Ojczyźnie z konkretnym wsparciem dzieła misyjnego Kościoła. Modlitwa różańcowa, którą w sposób szczególny szerzyli od kilkuset lat dominikanie nabrała nowego blasku. Warto więc na nowo odkrywać jej głębię również w dzisiejszych realiach życia Kościoła w Europie gubiącej swoje chrześcijańskie korzenie.

100-lecie objawień w Fatimie

13 maja obchodzić będziemy setną rocznicę pierwszego objawienia Najświętszej Maryi Panny trójce dzieci w Fatimie. Piękna Pani, która objawiła się Łucji, Franciszkowi i Hiacyncie poprosiła ich, aby przychodzili na to miejsce 13 dnia w kolejnych miesiącach i codziennie odmawiali różaniec. Maryja, tak jak im obiecała, sprawiła 13 października 1917 r. bardzo spektakularny cud słońca, które zaczęło wirować po niebie i momentami spadać na tłum ludzi zebranych na łące w Cova da Iria. To wydarzenie wpłynęło znacząco na odnowę wiary w całej Portugalii. 13 maja 1931 r. w wielkiej narodowej pielgrzymce dokonano poświęcenia kraju Niepokalanemu Sercu Maryi. 2 grudnia 1940 r. siostra Łucja pisała do papieża Piusa XII: „Ojczy, jeśli nie mylę się w swym zjednoczeniu duszy z Bogiem, to Pan nasz obiecał roztoczyć specjalną opiekę nad Portugaliją w czasie tej wojny ze względu na poświęcenie narodu Niepokalanemu Sercu Maryi przez biskupów portugalskich, jako dowód łask, jakie będą udzielone innym narodom, jeżeli - jak Portugalia - poświęcą się Jemu”.

Po swoim cudownym ocaleniu św. Jan Paweł II 25 marca 1984 r. poświęcił świat Niepokalanemu Sercu Maryi wypełniając prośbę Maryi z Fatimy. Po wielkich przemianach społecznych w Europie siostra Łucja zalała się, że „świat nie rozpoznał w wydarzeniach po 1989 r. wstawienniczej mocy Niepokalanego Serca Maryi”.

Maryja pragnie zaangażowania się każdego z nas i ofiarowania nabożeństwa pierwszych sobót miesiąca w intencji wynagrodzenia jej Niepokalanemu Sercu. Prosi o spowiedź, Komunię św., odmówienie jednej części Różańca oraz 15-minutową medytację nad wybraną tajemnicą różańcową. Jest to pogłębienie idei Żywego Różańca. Ukazując dzieciom w Fatimie grozę piekła Maryja prosiła o zaangażowanie w ratowanie ludzi przed realną grozą wiecznego potępienia. Nakaz misyjny Jezusa został przypomniany z wielką mocą. Bez modlitwy o wstawiennictwo Maryi nie ma przyszłości dla współczesnego świata.

W.D.